Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

19. Aarg. Nr. 20 *Den 15 Juli 1870.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Forsvar for religiøs Frihed.

En Tale, rettet mod Culloms Udkast, holdt i de Forenede Staters Congres's Underhuus i Washington den 23de Marts 1870 af Utahs Delegererede W. H. Hooper.

(Fortsat fra Side 296.)

„Et mere slaaende Bevis for, at Gud ansaa Polygami og Hor som to høist forskjellige Ting, er ingensteds i den hellige Skrift fremhævet med saa stor Bestemthed og Tydelighed som i Beretningen om David og Bathseba og deres Børn.

„Da David første Gang nærmede sig til Bathseba, var hun en anden Mands lovlige Hustru, og Barnet, som han avlede med hende i hendes daværende Stilling, var et Horebarn, og denne Davids Handlemaade var mishagelig for Herren. (2. Sam. 11, 27.) Hvad var Følgen deraf? I 2 Sam. 12te Kap. underrettes vi om, at Gud sendte Propheten Nathan til David. Nathan begyndte sit Hværv til Kongen med at fremsætte en fortrinlig Parabel, hvori Davids Brøde skildredes. Denne Parabel aabnede Synderens Øine, vækkede hans Samvittighed og dybe Anger, hvilket havde hans Benaadning forsaavidt tilfølge, at hans Liv blev spart. Dog taaler Herren ikke, at hans moralske Lov krænkes og vil derfor holde Kongen strengt til Regnskab for Uriahs' Mord: „Sværdet skal ikke vige fra dit Hus." (10de Vers.) Overtrædelsen med Bathseba skulde ligeledes paa det strængeste straffes: „Efterdi Du har foragtet mig og ihjelslaaet Uriahs den Hethiter og taget hans Hustru Dig til Hustru, saa siger Herren, jeg vil opreise Ulykke over Dig af dit eget Hus og tage dine Hustruer for dine Øine, og give dem til din Næste at han skal ligge hos dine Hustruer for den klare Sol; thi Du, Du har gjort det i Løndom, men jeg vil gjøre denne Gjerning for al Israel og Solen." Alt dette opfyldtes kort Tid efter i Absalons Oprør og Blodskam. (16, 21. 22 og 15de Kap.) Det var Herrens Dom over Da-

vid, fordi han beskjæmmede Uriahs' Hustru, og indbefattedes i Forbandelserne, udtalte over Overtræderne af Guds Love.

„Hvad Fosteret af Davids og Bathsebas ulovlige Omgang med hinanden angik, da staar der skrevet, at Gud slog Barnet, saa det blev sygt og døde. (2 Sam. 12, 15.) Hvilken frygtelig Hjemsøgelse dette var for David, erfare vi af de følgende Vers, hvori David skildres som næsten vanvittig af Sorg, men Barnets Skjebne var afgjort og paa den syvende Dag døde det.

„Lad os nu betragte Davids Forhold, da han efter Uriahs' Død tog Bathseba lovligt tilægte og optog hende blandt sine øvrige Hustruer. „Og derefter trøstede David Bathseba sin Hustru og gik ind til hende og laa hos hende, og hun fødte en Søn, og hun kaldte hans Navn Salomon, men Herren elskede ham." Vi finde atter Nathan ved denne Leilighed hos Kongen, dog ikke liig første Gang som en Revser, men med et helt andet Budskab: „Og Herren sendte formedelst Propheten Nathan og kaldte hans Navn Jedediah, hvilket er udlagt, Herren elsker ham." (24de og 25de Vers.)

„Naar man læser hele Salomons Historie og seer Guds øiensynlige Miskundhed mod ham ved enhver Leilighed; naar man endvidere sammenligner Guds Handlemaade mod det stakkels ulykkelige Foster af Davids Horsovertrædelse med det lykkelige Foster af hans ægteskabelige Samliv med Bathseba som en af hans mange Hustruer, da vil man strax see, hvorledes Gud misbilliger og straffer det første, og tillader og belønner det sidste, eller ogsaa taber Biblens Vidnesbyrd al sin Kraft.

„For det Syvende. Jeg har omtalt, at Loven blev forkyndt af Propheterne; disse vare overordentlige Sendebud, hvem Gud beskikkede et specielt Hverv, ikke blot at forudsige kommende Ting, men til at prædike for Folket, til at kundgjøre Loven for dem, paatale deres Skrøbeligheder og formane dem til Omvendelse samt true med Guds store Mishag, hvis de ikke adløde. Deres Opgave i saa Henseende er ret betegnende skildret i Es. 58, 1. „Raab høit, spar ikke, opløft din Røst som en Basun og kundgjør mit Folk deres Overtrædelse og Jakobs Hus deres Synder." Dette Kald maatte Propheterne trolig røgte under Trusel af stræng Straf, hvorom Ez. 3, 18. vidner: „Naar jeg siger til den Ugudelige, Du skal visselig dø, og Du ikke paaminder ham og ikke advarer ham fra at gaae paa sin ugudelige Vei og holder ham ilive: da skal den samme Ugudelige dø i sin Misgjerning, men jeg vil kræve hans Blod af din Haand."

„Disse Propheter maa have opfyldt deres Mission daarlig baade for Gud og Mennesker og under stor Resiko for deres eget Liv, hvis Polygami var Synd imod Guds Lov, thi det blev almindelig prakticeret af hele Nationen, fra Fyrsten paa Thronen til den Fattigste blandt Folket, og dog sige hverken Esaias eller Jeremias eller nogen af Propheterne et Muk derimod. De irettesatte dem skarpt, ikke alene for at have krænket deres Næstes Hustruer, men ligeledes for deres Udsvævelser og Utugt, thi Jeremias siger, at de samledes i Horehuse. (5, 7—9. og 29, 23.) Ikke et Ord om Polygami. Hvis dette var en Synd, hvor kan man saa med nogen Rimelighed forstaae, at det aldrig blev omtalt hverken af Gud, Moses eller nogen af Propheterne?

„Og endelig, Ægteskab med flere Hustruer var ikke blot tilladt, men i visse Tilfælde endog paabudt i det gamle Testamente. Saaledes f. Ex. i 5te Mose B. 25, 5—10: „Naar Brødre bo tilsammen, og En døer af dem og han ingen Søn har, da skal den Dødes Hustru ikke

vorde en fremmed Mands udenfor, men hendes Mands Broder skal komme ind til hende og tage hende sig til Hustru og ægte hende i sin Broders Sted. Og det skal skee, at den Førstefødte, som hun føder, skal opstaae efter hans døde Broders Navn, at hans Navn skal ikke udslettes af Israel," osv. Denne Lov maa ganske vist ansees som en Undtagelse fra den almindelige Lov i 3die Mose B. 18, 6. og Aarsagen er tydelig anført i selve Loven, nemlig, at Arven skulde forblive i den Familie, hvortil den hørte.

„Da der ikke existerer nogen Lov imod Polygami, var der altsaa Intet til Hinder for en gift Mand at ægte sin Broders Enke. Lad os antage, at ikke blot den Afdødes Broder, men alle hans nærmeste Paarørende vare gifte, da vilde de ikke kunne opreise den Afdøde Børn, frelse Arven eller frie Enken fra at ægte en Fremmed, med mindre Polygami var tilladt. (Ruth 4, 5.) Af disse vægtige Grunde kunde ingen Mand, gift eller ugift, undslaa sig for at opfylde Lovens udtrykkelige Bydende.

„Jeg vil nu undersøge en Mening, som jeg frygter er altfor almindelig blandt os og hvorpaa al Opposition mod Polygami væsentlig bygges, den nemlig, at Christus af Mange ansees som en ny Lovgiver, der kom til Verden for at indføre et nyt og bedre Moralsystem end det Mose Lov haandhævede. Denne grove Bespottelse imod Guds Lovs Hellighed og Fuldkommenhed, saavel som imod Christi Sanddruhed, der erklærede, at han ikke var kommen for at ophæve Loven, men for at fuldkomme den — denne aabenbare Krænkelse af baade Loven og Evangeliet var det, hvorpaa Kjætteren Socinius grundede alle sine andre vederstyggelige Lærdomme.

„Christus erklærede paa det høitideligste, at Himmel og Jord skulde snarere forgaae end et eneste af Lovens Ord. Tro ikke, sagde han, at jeg er kommen for at afskaffe, jeg er kommen for at opfylde den. Saalangt fra at ophæve Loven, der var given ved Mose Haand, eller indføre en anden, der stod i Opposition mod samme, kom han selv til Verden for at underkaste sig den i alle Ting, og derved opfylde alle dens retfærdige Fordringer. (Matth. 3, 15.) Han kom for at forherlige den ved sin Lydighed indtil Døden. (Es. 42, 21.) David siger prophetisk om ham i Ps. 40, 8: „See, jeg kommer; i Bogens Rulle er skreven om mig; det fryder mig at gjøre din Villie, o min Gud, og din Lov er i mit Hjerte." Og stemte ikke Christi hele offentlige Vandel overeens med denne Prophéti?

„Hvis man lægger nøie mærke til Christi Prædiken, og især hans berømte Tale paa Bjerget, vil man finde, at han var en yderst flittig og ivrig Forsvarer af Mose Lov. Man vil see, hvorledes han uden Skaansel sønderrev alle disse forskruede Fortolkninger, hvormed de jødiske Rabbiner havde tilsløret eller forkvaklet dens Mening, og gjengav Loven dens rette Betydning og Kraft, hvorved dens Aand trængte En lige til Hjertet. Da han f. Ex. engang vilde gaa irette med de Skriftkloge om deres Fordreielse af Loven, ansaae han det for nødvendigt at forudskikke den Bemærkning: „Mener ikke, at jeg er kommen for at opløse Loven eller Propheterne; jeg er ikke kommen at opløse men at fuldkomme," (Matth. 5, 7 20.) thi han vidste forud, at hvad han nu vilde fremlægge, stod i aabenbar Strid med Pharisæernes og de Skriftkloges Fortolkninger.

„Lad os nøiere og mere kritisk undersøge de Skriftsteder i det nye Testamente, hvor Christus formodes at sætte Polygami i Klasse med Horsovertrædelse. Det første, jeg vil anføre, er Matth.

5, 31. 32 og 19, 9. „Der er sagt, at hvo, som skiller sig fra sin Hustru, skal give hende Skilsmissebrev; men jeg siger Eder, at hvo, som skiller sig fra sin Hustru uden for Hors Skyld, gjør, at hun bedriver Hor, og hvo, som tager en Fraskilt tilægte, bedriver Hor."

„Frelseren var ved denne Leilighed omgiven af en stor Skare Mennesker, som, da de levede under det gamle Testamentes Lov, af Princip vare Polygamister, og der er ingen Tvivl om, at mange vare det i Praxis. I denne store Hob af Jøder maa der have været mange, som havde to Hustruer paa engang. Havde det nu været Herrens Mening at revse en saadan Skik, vilde han ganske vist have brugt Ord, som gik lige løs paa Sagen, og som ikke kunde mistydes. Det er klart, at med den Mand, der forstøder sin Hustru ved at give hende et Skilsmissebrev, menes en heel anden end den, der har ægtet to eller flere Hustruer; men man er let tilbøielig til at konstruere et Skriftsted, anvendt paa hiin Tids Folk, som passende paa os, hvilket aldeles ikke kan gaae an, da de levede under helt andre Forhold end vi. Saaledes havde de f. Ex. ingen borgerlige Love mod Polygami, saasom vi have; tvertimod, hele deres Lovcodex tillod det, hvilket jeg har allerede fuldstændig beviist, og disse Love stode paa den Tid, ifølge Matth. 19, 8. i fuld Kraft som i Mose Tider. Frelseren kunde derfor ligesaa lidt kalde Polygami Hor ifølge Israels Lov, som jeg kan kalde det Høiforræderi mod Englands Love.

„Kan man vel tænke sig, at Christus, som var saa nøiagtig og ligefrem i Alt, hvad han sagde, skulde behandle dette vigtige Emne saa skjødesløst, at Ingen forstod, hvad han mente? Eller at han skulde undlade at omtale en „Forbrydelse," som Nutiden kalder det, naar han saa ofte havde Leilighed dertil? At en Mand giver sin Hustru Skilsmissebrev og derpaa ægter en anden, er slet ikke ensbetydende med, at en Mand ægter to Hustruer paa engang, eller ægter en Hustru til, medens hans første Hustru lever hos ham og med ham. Det gamle Testamente tillod en Mand at ægte to Kvinder, men ikke at forskyde sin første Hustru for at kunne tage en anden.

„Hvis nu Polygami ikke var lovligt for Guds Aasyn, saa var heller ikke Christus en lovlig eller legitim Efterkommer af Davids Slægtlinie, men et uægte Foster, ikke blot i ovennævnte Tilfælde, men ogsaa i andre Henseender, som kunde nævnes. Altsaa, hvis det forholder sig, som Folk almindelig tro, at Christus fordømmer Polygami, saa fordømmer han paa samme Tid sin egen Rettighed til at være Messias, om hvem Gud svor til David, at af hans Lænders Frugt vilde han opreise Christus efter Kjødet til at sidde paa hans Throne. (Ps. 132. 11. Ap. Gj. 2, 30.)

„Lovgyldigheden af at ægte flere Hustruer, maa naturligviis anerkjendes, ellers vil hele Christenheden gaae op i Røg og Christus ikke være den, som skulde komme, men vi maa da vente en Anden. (Matth. 11, 3.)

„I ingen af Pauli Breve, ei heller i de skarpe Breve, som Johannes blev befalet at skrive til de syv Menigheder i Asien, staaer Polygami nævnet blandt alle de Forbrydelser, som der ere opregnede. Enhver anden Slags Omgang mellem Kjønnene er tydelig fremsat og ofte gjentaget, Polygami ikke, undtagen for Kvindens Vedkommende, som i Romerbrevet 7, 3. Havde det været syndigt ogsaa for Mandens Vedkommende, er det høist ubegribeligt, at det ikke blev omtalt ved samme Leilighed.

„Grotius bemærker, at „iblandt Hed-

ningerne vare kun faa Nationer tilfredse med een Hustru," men vi finde ikke, at Apostelen opstillede dette som en Hindring for deres Optagelse i Kirken. Det er fast utroligt at antage, hvis Polygami var et Brud paa Guds Love, at den store Apostel i sit Brev til Corinthierne, hvor han opregner enhver Slags ulovlig Omgang mellem Kjønnene, skulde glemme eller undlade at føre denne Synd ind paa den samme sorte Liste, (6, 9. ff.) eller at han ikke skulde være ligesaa ivrig for Helligholdelsen af Ægteskabsloven eller det sjette Bud som Esra var for Overholdelsen af Loven i 5te Mose B. 7, 3., hvori det forbydes Israel at gifte sig ind med Hedningerne. Esra lod Jøderne bortjage alle de Kvinder, som de ulovligt havde ægtet, ja endog Børnene, de havde avlet med dem. (Esra 10de Kap.) Hvis Ægteskab med flere Hustruer var syndigt, hvoraf kommer det saa, at Paulus ikke lod de Omvendte af Jøderne og Hedningerne bortjage alle deres Hustruer paa den første nær og miskjendte enhver anden Forbindelse?

„Ingen havde en bedre Leilighed til at paatale et Nationalonde end Johannes den Døber, thi der siges om ham, at Jerusalem, det ganske Judæa og alt Landet omkring Jordan gik ud til ham (Matth. 3, 5.) og døbtes af ham i Jordanen, saa mange som bekjendte deres Synder, og blandt disse var der mange Skjøger. (21, 32.) Han sparede ikke dem, der gjorde sig skyldige i Ukydsthed, og havde Polygami henhørt til samme Slags Synd, vilde han udentvivl have prædiket skarpt derimod, og om han havde gjort saa, vilde der vel endnu have været Spor deraf i Beretningerne om ham, saaledes som vi see det i Frelserens Vidnesbyrd, der omtaler, at Skjøger og Toldere troede Johannes' Lære, medens de Skriftkloge ikke troede derpaa; (Matth. 21, 32.) thi hine faldne Kvinder vilde ikke have omvendt sig, hvis de ikke ved hans Tale vare blevne vækkede til fuld Bevidsthed om deres afskylige Færd. Han rettede ogsaa sin Veltalenheds Strøm mod mange Misbrug iblandt den Tids Embedsstand, saasom imod Tolderne, Skattekræverne og Soldaterne, hvilke sidste pleiede at bortføre Folks Gods med Vold eller ved Svig, idet de skræmmede Mange med falske Beskyldninger. Mod disse Misbrug talte Johannes saa ivrigt, at Soldater og Toldere kom hen til ham og spurgte, hvad skulle vi gjøre? Er det nu i mindste Maade rimeligt, at en Mand, der var saa nidkjær for Lovens Overholdelse, at han end ikke personlig sparede Kongen for hans Ægteskabsbrud, skulde lade en heel Nations Horagtighed gaa upaatalt, hvis han nemlig ansaa Polygami ensbetydende dermed? Man har god Grund til at slutte, at Johannes den Døber ansaa Polygami og Hor som to forskjellige Ting.

„Saalænge lovligt Ægteskab med flere Hustruer holdtes i Agt og Ære, hører man ikke om Skjørlevnet, Hor og almindelig Prostitution iblandt Israels Døttre, ei heller om Horehuse, Gadestrygen og veneriske Sygdomme, ei heller om Børnemord, Fosterfordrivelse og alle andre Anhang til Kvindens Ruin, som ere altfor væmmelige til at nævne. Disse Ting vare aldeles umulige, indtil menneskelige Systemer og Paafund fortrængte de guddommelige Indstiftelser. Hvis Nogen tror, at Frelseren kom for at forandre Loven, og fornemmelig med Hensyn til Ægteskabet, da er det med andre Ord at antage, at han har lagt Grunden til Kvindernes Nedværdigelse og Undergang."

Her ville vi slutte vort Udtog af Hans Høiærværdighed Martin Madans fortrinlige Værk.

Deres Høiærværdigheder Pastorerne

Conybeare og Howson af den engelske Kirke og Forfatterne til „St. Pauli Liv og Breve,“ hvilket Værk udkom omtrent i Midten af indeværende Aarhundrede, sige, idet de drøfte Brevet til Timotheus, hvor der tales om en Biskops Hustru:

„Paa Grund af den Lethed, hvormed man under baade den græske og romerske Lov kunde erholde Skilsmisse, var det intet Usædvanligt for en Mand og Hustru at skilles og gifte sig med Andre, medens deres tidligere Ægtefælle endnu var ilive. Saaledes havde en Mand ofte tre eller fire Hustruer ilive, eller rettere sagt Kvinder, som havde været hans Hustruer. — — — En lignende Skik findes desværre endnu paa Øen Mauritius; der er det ikke usædvanligt af træffe tre eller fire Kvinder i Ens Omgangskreds, hvilke alle have tourvis været samme Mands Hustruer. — — — Vi troe, det er dette Slags successive Polygami, mere end det samtidige, der fremhæves som uforeneligt med en Biskops Kald. Det samme mener Theodore de Beza.“

Hs. Høiærværdighed Dr. A. Allen af Congregationalisternes Kirke og berømt Missionær opholdt sig i fem og tyve Aar i Hindustan og udgav i 1856 et Værk, betitlet „Indien fordum og nu,“ hvori han paa Side 551 siger: „Polygami prakticeres i Indien blandt Hinduerne, Muhamedanerne, Zoroasterne og Jøderne. Det er tilladt og anerkjendt af Institutterne i Menu, af Koranen, af Zendavesta, og ifølge Jødernes Tro, af det gamle Testamente. Det anerkjendes af alle Retterne i Indien, baade de Indfødtes og de Engelskes. Det britiske Parlaments Love anerkjender Polygami iblandt alle disse Klasser, naar Ægteskabspagten er sluttet i Overeensstemmelse med deres Religions Grundsætninger og deres vedtagne Skik og Brug. En Hindus Ægteskab med hans anden eller tredie Hustru er ligesaa gyldigt og bindende for alle Parter, som Ægteskabet med hans første Hustru, og ligesaa gyldigt som nogen Christens Ægteskab i den engelske Kirke. — — — En saadan Mand kan ikke skille sig ved nogen af sine Hustruer, om han vilde, og det vilde være uretfærdigt og grusomt handlet mod dem og deres Børn, om det skulde tillades ham. — — — At han bliver Christen og annammer en renere og helligere Tro, fritager ham ikke for hans Forpligtelser mod sin Familie, hverken ifølge de engelske Authoriteters eller den indfødte Befolknings Anskuelser. Om han virkelig skulde forstøde dem, eller alle paa en nær, vilde man fremdeles vedblive at betragte dem som lovlige Hustruer, og de kunne ikke ægte nogen anden Mand. De have desuden ikke gjort sig fortjente af saadan ukjærlig, grusom og vanærende Behandling fra hans Haand. — — — Saalangt fra at betragte Polygami som et moralsk Onde hænder det ikke saa sjelden, at Mænd blandt dem ugjerne tage sig en anden eller tredie Hustru som en tung Pligt, der paahviler dem for at forplante deres Navn og Familie og sikkre deres Arv for Efterslægten.“

I et Tillæg til ovennævnte Værk underretter Dr. Allen Verden om, at Polygami-Spørgsmaalet er bleven forelagt en Congres af Missionærer i Calcutta, som bestod af Missionærer fra de forskjellige christne Samfund i Storbritannien og Amerika, hvilke repræsenterede Baptister, Congregationalister, Episkopale, Methodister, Presbyterianer og andre, og vare samlede i Anledning af, at flere Proselyter til den christne Kirke ønskede at vide, hvorledes de skulde forholde sig til deres Hustruer nu, da de vilde optages i de christne Samfund. Efter lang og ivrig Drøftelse vedtog Congressen enstemmigt, „at enhver Mand, som, før

Han bliver en Christen, har ægtet mere end een Hustru ifølge Skik og Brug blandt Jøderne og de første christne Menigheder, skal tillades at beholde dem alle, men saadan en Mand kan ikke indehave noget Embede i Kirken."

Disse Fakta kunne tjene som direkte Beviser imod det Udkast, som nu foreligger det ærede Hus. De bevise, at en af dets fornemste Klagepunkter er falsk, det nemlig, at Polygami er afskyet af enhver christen Nation, thi det britiske Rige er en christen Nation, og Hindustan er en Deel af nævnte Monarki, ligesom Canada og Irland. Hindustan er et civiliseret Land med sine Skoler og Universiteter, Fabrikker og Jernbaner, Telegrapher og Aviser, men desuagtet er det overvældende Fleertal af Befolkningen, der udgjør over firsindstyve Millioner, Polygamister, og som saadanne anerkjendte og beskyttede af Parlamentet og de engelske Love. De engelske og amerikanske Missionærer, som ere bosiddende der, og som have opholdt sig der i mange Aar og daglig iagttaget Polygamiets praktiske Virkninger, have mødt tilsammen i høitidelig Conference og enstemmigt erklæret det for at være ret og overeensstemmende med de første christne Menigheders Love og Vandel, og det er bekjendt, at Franskmændene, Spanierne, Hollænderne, Portugiserne og andre christne Nationer følge den samme Politik, idet de tillade Folk under deres Regjering at efterleve deres Religion og øve deres Ægteskabsskikke, hvad enten de ere monogamiske eller polygamiske.

Jeg haaber, Herr Ordfører, at jeg ikke har trættet Dem med disse Citater fra Lærdes Værker om Polygamiets Ælde og Udbredthed. Hensigten med denne Part af mine Argumenter er ikke at bevise, at det omhandlede System er ret eller uret, men simpelthen at godtgjøre, at et Princip, hvis Efterlevelse gjentagende er bleven paabudt af den Almægtige; hvilket var en Leveregel blandt Jøderne paa den Tid de vare hans Eiendomsfolk og i alle Ting lode sig regjere af ham; hvilket er bleven forsvaret og hævdet af mange af Christenhedens mest udmærkede Lærde i forskjellige Tidsaldere, og som endnu sanktioneres ved Lov og Vedtægt i mange af det britiske og franske Riges Provindser, at et saadant Princip ikke kan være uret i og for sig selv. Det er en Lærdom, hvis Efterlevelse, ifølge de anførte Citater, ikke i mindste Maade krænker Kydskheden eller beskæmmer den mest exemplariske Christens Vandel. Mine Modstandere her kunne indvende, at det er stødende for Nutidens Civilisation, eller at den skriver sig fra Religionssværmeri, men om saa er, bør den bekæmpes med Aandens Sværd og ikke med physisk Vold; den bliver da en Opgave for Missionsvæsenet og ikke for Jurister og Officerer. Det er et ædelt og christeligt Hverv at rense og belære den forvildede Sjæl, at opreise dem, som ere faldne og sin Undergang nær, og man hører fra alle Prædikestole i Landet, at Høsten er stor og Arbeiderne faa. Men naar vor Tids geistlige Reformatorer have renset deres egne Trossamfund for Utugt, Løsagtighed og Brøde, og have hævet Moraliteten til omtrent samme Høide som i Salt Lake City, lad dem da vende deres Arbeidskræfter til Utahs Ørkener, og maa Gud velsigne og fremme det Rette.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Til de Hellige i den skandinaviske Mission.

Da jeg er bleven løst fra min Mission i disse Lande med Tilladelse til at gaa hjem til Zion, ønsker jeg, før min Afreise, at udtale min Velvillie for det Folk, blandt hvilket jeg har virket med saamegen Glæde, og jeg nærer det Haab, at mit Arbeide ikke har været uden Gavn for dem, der elske Sandheden og Evangeliets saliggjørende Principer.

Under mit Ophold her har jeg ofte glædet mig ved at skue de Helliges Tro og Hengivenhed, saavel i deres Armod som under Sygdom og andre trykkende Omstændigheder, og ligeledes har det været mig en Kilde til stor Glæde at see den Beredvillighed, hvormed mange af de Hellige hjemme i Zion have sendt Midler hertil for at bidrage til deres Venners og Slægtninges Udfrielse fra disse Lande. Ingen kjender bedre end jeg, under hvilke vanskelige Kaar de Hellige hjemme i Utah leve; mange af dem have negtet sig selv mange Goder og Bekvemmeligheder for at kunne samle Penge til Udfrielse for en eller anden kjær Ven eller til Forfremmelsen af Guds Værk i det Hele.

Det vilde være ønskeligt, om hver især søgte at hjælpe sig selv saalangt de formaae, og ikke bebyrde dem, som allerede have alle de Besværligheder, de kunne bære.

Til Brødrene i Præstedømmet vil jeg kun gjentage, hvad jeg har søgt at indprente ved Exempel: Gaa frem med Tro, Flid og Forstand, thi alene dermed overvinder man Verden. Jeg veed, at det Værk, vi arbeide for, har mange Fjender, men deres Magt strækker sig ikke længer end Herren tillader dem at gaae for at luttre hans Folk og besegle deres egen Dom. Søg altid at uddanne Eders Moralitet, Eders Broderkjærlighed og Eders Velgjørenhed, thi ved bestandig at øve disse Egenskaber, ville I være istand til at standse Bagvadskerens Tunge og beskæmme de Ugudelige.

Jeg ønsker tillige at udtale min personlige Erkjendtlighed for det Arbeide, Brødrene i Præstedømmet have udført, saavelsom for den Nidkjærhed, de have lagt for Dagen i at efterkomme enhver given Instrux; maa Herren velsigne dem for deres Trofasthed.

Mange glade Minder om mit Ophold ville følge mig til Vestens Dale, og jeg vil herved paa det hjerteligste anbefale til Eders Kjærlighed min ærede Eftertræder i Bestyrelsen af denne Mission, Præsident W. W. Cluff, hvem Mange kjende fra hans tidligere Ophold i denne Deel af Herrens Vingaard.

Haabende, at I Alle maa bevare Troen urokkelig og at Gud vil velsigne sit Værk i Skandinavien, indtil alle Oprigtige ere blevne Medlemmer af hans Rige, byder jeg Eder nu Farvel med den Fortrøstning, at vi snart skulle mødes iblandt Zions Folk.

Alle Breve, vedrørende denne Mission, bedes herefter adresserede til W. W. Cluff, istedetfor til Eders Broder og Medarbeider i Evangeliet

Jesse N. Smith.

Ankomst af Missionairer.

Den 2den Juli ankom hertil Ældste N. C. Edlefsen fra Bear Lake, Utah, og den 5te Juli ankom Ældsterne Peter Madsen fra Brigham City og Peter Brown fra Coalville, Utah, efter en heldig Reise. De bleve kaldede som Misionærer til Skandinavien i afvigte Mai-Conference og ere blevne beskikkede følgende Pladser: N. C. Edlefsen til Omreisende i hele Missionen, P. Madsen, Præsident for Kjøbenhavns Conference, og P. Brown til at arbeide i Christiania Conference. Vi ønske disse Brødre velkommen, og Held i deres nye Virkekreds.

Bekjendtgjørelse.

Herved bekjendtgjøres, at Amasa M. Lyman blev udelukt af Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige i Høiraadet i Salt Lake City den 12te Mai 1870 for Apostasi.

William Dunford,
Skriver.

Correspondance.

Amerika

Brigham City, Box Elder County, Utah,
den 24de Mai 1870.

Præsident Jesse N. Smith og Wm. Cluff.
Kjære Brødre!

Jeg har ofte ønsket at skrive nogle Linier til Skandinavien, som mulig kunde være af lidt Interesse eller Belærelse for nogle af mine mange Venner, der nu færdes, hvor Odin og hans Kæmper udmærkede sig. Danmark var engang et mægtigt Rige, men kun nogle sønderlemmede Provindser bøie sig nu for dets Scepter; og dog har Danmark saavel som de andre skandinaviske Lande været storligen velsignet af et naadigt Forsyn, thi Indførelsen af Evangeliet i samme er en betydningsfuld Begivenhed i de sidste Dages Historie. Tusinder af dets Børn have i Hjertets Oprigtighed og Hellighed, trods al Forfølgelse, annammet Guds Rige og med Redebonhed offret deres behagelige Samkvem med Slægtninge og Venner saavel som timeligt Gods, og bo nu i Zions fredelige Dale, langt borte fra

det Land, hvor deres Øie først stued Dagens Lys.

Naar man henskuer i Betragtninger over Guds Riges herlige Fremtid, er man tilbøielig til at glemme for et Øieblik, at Kampen er ikke tilende, naar man kommer her, at vi endnu ere Mænd og Kvinder, hjemfaldne meer eller mindre til Kjødets Skrøbeligheder, og at Meget maa beseires, inden vi kunne sikkre os Livets Krone.

Medens det store Fleertal af Skandinaverne her ere saa gode Mænd og Kvinder, som man under nærværende Omstændigheder kan ønske sig, og i Sandhed ere en Pryd for Zion, gives der dog Nogle, som vende sig til Verdens Daarlighed, og ligesom Soen, der var reen, vende tilbage til den gamle Søle. Paa saadanne Individer opfyldes Herrens Ord: „Naar Lyset, Du har annammet, bliver Mørke, hvor stort bliver saa ikke Mørket." Ethvert ærligt Hjerte bør sky saadanne Apostater, naar de med hyklet Fortrolighed søge at gyde Gift og Galde i de Helliges Sind. Ude i Adspredelsen kjender man ikke deres Vandel, men her i Zion ere deres hemmelige Gjerninger aabenbare. Hvis deres sande Karakteer var kjendt i Skandinavien, vilde det daarligste Subjekt der skamme sig ved, at han nogensinde troede et Ord af hvad de opdiskede med i deres Breve, thi da de selv ere mørke og vantro, søge de en Trøst i at gjøre Andre meddelagtige i deres egen pinlige Elendighed. Deres Samvittighed er sløvet, deres Sandhedskjærlighed bortdunstet, deres Æresfølelse tabt. Jeg kunde fortælle Ting om disse frafaldne Brevskrivere, som vilde forbause dem, der tro at de kjende dem og løbe om med deres Skrivelser, men de staae for lavt i Smudset til at røres ved, og de Oprigtige af Hjertet ude i Verden ville ved nøiere Overveielse ikke holde Kjød for deres Arm, men derimod stole paa Aandens ubedragelige Vidnesbyrd. De, der søge Undskyldning allevegne for ikke at adlyde Evangeliet eller blive døbte til Syndernes Forladelse, (hvilket Jesus befalede Alle at gjøre) lad dem holde sig til Løgnen; inden længe ville de opdage, at deres Tro er bygget paa Sand og kan ikke hjælpe dem, og forseent ville de opdage, hvad Aabenbaringen siger, at en Sorgens og Bedrøvelsens Dag vil oprinde for dem.

Der er ogsaa en anden Slags her, som ere lunkne og uvidende, om just ikke vantro, hvis Bug er deres Gud. Saadanne Individer skrive til deres Venner i Danmark, at de maa passe godt paa deres Pung og snøre den godt til eller pudse Guds Tjenere af med en Løgn! De advare deres Venner imod at fæste for megen Lid til de Ældste, som ere sendte ud fra Zion. Hvilken Daarskab. Ikke agte deres Raad, hvem Gud har kaldet og ordineret, men derimod deres, som have kaldet sig selv. „Ja, men det kom fra Zion," indvendes der. Vide I ikke, at Satan er i Zion saavelsom alle andre Steder? men hvad har han og hans Consorter at bestille med Missionens Ordning i Adspredelsen? eller hvad have halvhjertede og tomho'dede Mænd at gjøre dermed? Jeg har ikke imod Brevskrivning i mindste Maade; der er Tusinder af gode, forstandige Mænd og Kvinder her, jeg ønsker blot de vilde skrive mere end de gjøre. Hvad jeg i det Ovenstaaende har sigtet til, er til Taaber og Vantroe. Vel sandt, mange gode Breve sendes herfra, men vore Fjender agte ikke paa dem; kommer derimod et Apostatbrev, sluges det med Begjærlighed, thi det kildrer deres Smag. Sandheden yndes ikke, fordi den vidner for os.

Med Agtelse

A. Christensen.

Sverrig.

Upsala, den 28de Juni 1870.

Præsident Jesse N. Smith.
Kjære Broder!

Deres Brev af 22de dennes har jeg rigtig modtaget tilligemed min Beskikkelse som Bestyrer af Jønkøpings Conference, for hvilket jeg er Dem meget taknemmelig. Jeg har altid bestræbt mig for at være villig til at gaae hvorsomhelst mine Overordnede i Præstedømmet kalde mig, uagtet jeg føler mere end Nogen min Angst for at overtage store Ansvar, men min Bøn er til Gud, at han vil give mig Viisdom til at udrette enhver Ting til hans Tjeneres Tilfredshed.

Jeg ønskede gjerne at see Dem, Br. Smith, inden jeg overtager mit nye Kald, men jeg kan godt indsee, at Tid og Omstændigheder ikke tillade det. Det vilde ligeledes have været mig kjært at faa en Medhjælper til at føre Bøger og Regnskaber, men indtil videre maa jeg vel see at hjælpe mig med de Kræfter, jeg har til min Raadighed.

Jeg har nu været i Stockholms Confererence som omreisende Ældste et Aar, og Evangeliet har i den Tid gjort god Fremgang heroppe; de Hellige ere trofaste, Flere ere døbte i den senere Tid og Mange ere troende, men have endnu ikke vovet at rive sig løs fra Verden. Forsamlingerne ere godt besøgte af Fremmede af alle Samfundsklasser.

Idag forlader jeg Upsala og begiver mig til Stockholm og derfra om nogle Dage til Norrkøping og Gøteborg, hvor jeg haaber at træffe Brødrene C. J. Pehrson og S. Petersen inden deres Afreise til Utah.

Takkende Dem, kjære Broder, for al kjærlig Veiledning og ønskende Dem en behagelig Reise hjem, tegner jeg mig Deres i Evangeliet forbundne

John Ehrngren.

Gøteborg, den 28de Juni 1870.

Præsident Jesse N. Smith.
Kjære Broder!

Da det nu nærmer sig Tiden til min Tilbagevenden til min Familie og mine Venner i det fjerne Vesten, føler jeg mig tilskyndet til at sende Dem nogle Linier og takke Dem for alle faderlige Raad og Lærdomme, som jeg har modtaget under mit Ophold her.

Det var tre Aar siden afvigte 6te April, at jeg i Salt Lake City blev kaldet til denne Mission, hvilket dengang kom mig meget uventet, endskjøndt jeg Sabbath efter Sabbath i fjorten Aar havde hørt det høiere Præstedømmes Formaninger til denne Slægt; jeg kan derfor med god Samvittighed bevidne Sandheden af det Værk, vi arbeide for, samt at Brødrene hjemme ere i Besiddelse af den bindende og løsende Magt paa Jorden.

I Forening med sex andre Brødre ankom jeg til Kjøbenhavn den 31te Juli 1867 og begyndte min Mission, ifølge Beskikkelse, som omreisende Ældste i Skaane Conference, og siden 12te April

1868 har jeg bestyret Goteborg Conference, som er inddelt i fem Grene med 267 Medlemmer. Jeg kan ikke noksom takke mine Medarbeidere og de Hellige for deres Hjælpsomhed og Opmærksomhed for at fremme Herrens Gjerning. Mit Hjerte slaaer varmt for dem, og det skulde glæde mig særdeles om deres Udfrielse fra Babel snart maatte oprinde. Kun en Snees Personer vil udvandre herfra iaar, dels for deres egne sammensparede Midler, deels for Gaver, sendte fra deres Venner hjemme i Zion.

Jeg er tillige stolt af at kunne overdrage Conferencen uden Gjæld til min Eftertræder, samt en Beholdning af betalte Skrifter til en Sum af 70 Rdlr. dansk. Denne Missionsvirksomhed har skjenket mig en Erfaring, som ikke kan kjøbes for Guld, og jeg er taknemmelig til min Gud derfor.

Maa Herren velsigne Dem og Deres Medbrødre i Evangeliet, ønsker Deres hengivne

Samuel Pedersen.

Stockholm, den 21de Juni 1870.

Præsident Jesse N. Smith.
Kjære Broder!

— — — Maaske det kan interessere Dem at høre, hvorledes vi have det i den senere Tid. Vi have for Nærværende elleve Grene i denne Conference og omtrent tyve Missionairer, men en Deel af disse arbeide i det Timelige for deres Ophold; de ere Alle gode, trofaste Mænd, der virke i deres Kald med Flid, og vor Indflydelse blandt vore Medmennesker er derfor ogsaa i stadigt Tiltagende. Jeg er meget vel tilfreds med min Arbeidsmark og har nydt stor Glæde og Velsignelse blandt de Hellige her. Min Helbred har været god hele Tiden og jeg har flittigt baaret Vidnesbyrd om Evangeliet — det eneste Evangelium, det første og det sidste, som nogensinde har og nogensinde vil frelse Menneskenes Børn. Endskjøndt vi ere ignorerede og foragtede af Mange, ere vi Sidste Dages Hellige dog det bedste Folk, som lever paa Jorden, hvad Sædelighed, Retskaffenhed og Velvillie mod alle Mennesker angaar. Derfor lytte ogsaa de Oprigtige i Verden til vort Vidnesbyrd og slutte sig Tid efter anden til Sandhedens Banner, men de fleste af disse ere ikke udrustede med meget af denne Verdens Gods, hvorfor Verden ogsaa seer dem over Hovedet og altid trykker dem ned. Lykkeligviis var det netop for de Fattige, Frelseren i sin Tid prædikede Evangeliet, og vi følge hans Exempel, vel vidende, at han forstod sin Gjerning ret. Vi have bragt i Erfaring, at de Fattige paa Gods ere rige paa Tro, medens de Rige paa Gods ere fattige paa Tro, netop som Tilfældet var med den velhavende Yngling, der kom til Christus og bedrøvet forlod ham, da han erfarede Frelserens Betingelser. Det er ubegribeligt for vor Tids Lærde, at Gud har forsmaaet deres Visdom og derimod valgt sine Tjenere blandt de laveste Klasser i Samfundet, men Grunden er indlysende, da de sidste ere ydmyge, medens han altid har staaet de Hovmodige og Selvkloge imod.

Jeg har ofte følt til at udbryde:

o Gud, velsign dine Børn, som give af det Lille, de have, til Rigets Opbyggelse! og jeg veed, de ville ingenlunde miste deres Løn, hvad enten de blive hjemsamlede til Bjergenes Dale i Vesten eller de skulle lægge deres Been i Babel. Herrens Villie skee i alle Ting.

Jeg er meget taknemmelig til Dem, kjære Broder Smith, for alle de Instruktioner og Raad, jeg har modtaget fra Dem under min Missionstid, og ønsker Dem af ganske Hjerte Guds Naade og en lykkelig Hjemreise til vort fælles kjære Hjem.

Deres i Christo forbundne

Eric Peterson.

Nyheder fra Utah.

Ungarteseab, en Indianerhøvding i Utah, har meddelt, at flere Indianere havde forladt Uintah Distriktet i den Hensigt at stjæle Kreaturer i vore sydlige Settlementer.

Ældste E. Elmer skrev fra Overton i vort Dixie i Begyndelsen af Mai, at Alt var vel dernede ved Muddy Floden. Der var lidt knapt om Brødstof, men da de ventede at høste om tre Uger, troede man at kunne klare sig uden altfor megen Trang. Agrene saae ikke ud til at ville yde saa rig en Høst som sædvanlig paa Grund af Tørke.

I Iron County har man begyndt at smelte Jern med Held, og Brødrene derstedshave bestilt en Knusemaskine og andre Maskiner i New York, som vil betydelig fremme Arbeidet. Man antager at kunne producere 2 a 3 Skippund godt graat Støbejern om Dagen.

I Malad stod Sæden godt og der var ingen Græshopper; i Hoopervillle var der heller ingen; derimod meldes fra Willard, at Græshopperne dersteds ødelagde Alt efter bedste Evne; ligeledes i Ogden, Salt Lake, Nephi og mellemliggende Steder.

I Cache Valley var Sæden god og kun liden Skade anrettet af Græshopperne.

Fra Spanish Fork berettes, at Græshopperne have taget det Meste af Sæden, men desuagtet var Folket ved godt Mod.

I mange Settlementer har man maattet pløie og saae igjen, haabende at faae en seen Høst, hvis Kulden ikke indfinder sig for tidligt.

Brødrene Edward L. Sloan og William C. Dunbar have begyndt at udgive et nyt Blad, betitlet „Salt Lake Herald."

Den 21de Mai blev Jernbanetoget standset paa Salt Lake Banen af Græshopperne. Føreren, Fyrbøderen og flere Andre maatte ned og skuffe dem af Skinnerne, før man atter kunde komme igang.

William J. Appleby døde i Salt Lake City den 20de Mai; Orson Pratt holdt en fortræffelig Ligtale ved denne Leilighed.

Apostel John Taylors Fader, James Taylor, døde i Salt Lake City den 27de Mai, 87 Aar gammel.

Halvfjerdsindstyve Emigranter fra Virginien og Nord Carolina ankom til Utah den 1ste Juni.

Brødrene George Nebeker og Davidson ankom fra Sandwich Øerne den 27de Mai. Siden Oktober havde de Hellige der produceret 1500 Skippund Sukker og 20 Tønder Sirup, hvoraf en Fjerdedeel solgtes i San Francisco, Resten andre Steder. Broder Benjamin Cluff med Familie vendte ligeledes tilbage paa samme Tid efter en sexaarig Mission paa Øerne. Missionen staar i det Hele taget godt.

Fra Morgan County skrives, at Tusinder af Svaler ere ankomne did og gjøre godt Indhug blandt Græshopperne.

Af et Brev fra Præsident George A. Smith, dateret 10de Juni, erfare vi, at mange af de Hellige døbes for deres Døde; den 2den Juni forrettede Joseph F. Smith Daaben 380 og Samuel H. B. Smith 320 Gange, hvilket var det største Antal Døbte, de endnu havde havt paa een Dag.

Ældste Chr. Halvorsen sender Hilsen til alle sine Venner; han er flyttet op til Richmond, Cache Valley, hvor han agter at tage fat paa Landvæsenet og synes at være vel tilfreds med sit nye Opholdssted.

Der gjøres Forberedelser hjemme til at høitideligholde den 4de Juli, Amerikas Grundlovsdag. Mærkeligt nok, at de Hellige, dette saa ofte fordrevne og forurettede Folk, er det eneste i Amerika, som overholder og ærer Constitutionens Aand og Bogstav.

Ældste Robert Beauchamp skriver fra Karovi, Ny Zeeland, at Herrens Værk gaar stadig fremad. Forsamlingerne besøges af mange Fremmede, der opmærksomt undersøge vore Grundsætninger. Han havde døbt sex Personer, og paafølgende Søndag ventede han at døbe en heel Deel.

Ældste W. P. Wilson skriver fra Vermont i de Forenede Stater, at flere gamle og vantrevne Medlemmer af Kirken havde atter sluttet Pagt med Herren og blevne opvarmede i deres fordums Tro. Han havde i det Hele døbt fem og tyve.

En stor Mængde Reisende af den bedre stillede Klasse i Samfundet besøger i denne Tid Salt Lake City og dens Omegn, for at beundre vor mærkværdige Bjergfæstning og vort endnu mærkværdigere Folk. Fornylig aflagde et Selskab af Pengemænd fra Boston, 130 i Tallet, deres Damer iberegnede, et Besøg i Salt Lake. De ankom en Lørdag Aften paa deres eget Tog, som i Luxus og Bekvemmelighed overgaar Alt, hvad der hidtil er opvist i Befordringsvæsenet. Søndag bivaanede de begge Forsamlingerne i Tabernaklet og om Aftenen var Præsident Young og flere af Brødrene inviterede til stor Middag ombord paa Trænet. Disse Vogne ere forsynede med Bibliotheker, Pianoer, Gasbelysning osv., ja endog et lille Bogtrykkeri, hvorfra hver Morgen udgaar et godt redigeret Blad, kaldet „Transcontinental,“ der bliver forsynet med Efterretninger paa alle større Telegraphstationer paa Linien, fornemmelig vedrørende Reiserouten. Saaledes var Nr. 1 dateret Niagara Vandfaldet den 24de Mai, Nr. 4 Ogden den 28de Mai og saa fremdeles. At et Blad trykkes med en Hurtighed af „40 engelske Miil i Timen,“ er ikke et af de mindstbetydende Tidens Tegn i denne Tidsalder.

Mit Hjem.

Hvad er vel det Kjæreste Mennesket eier,
Som Rigdom og Ære og Rang ei opveier?
Som giver mig Styrke til Trængsler at møde,
Som — hvis jeg det mangler — gjør Livet saa øde?
Det er Fred i mit Hjem.

Blandt Fremmede færdes jeg meget om Dagen,
De kalde sig Venner og ta'er mig om Hagen,
Maaske de ei mene det endda saa ilde,
Dog længes fra Morgen til Aftenen silde
Jeg efter mit Hjem.

O hellige Forsyn, som styrer og leder
De talløse Verdner, jeg ydmygt Dig beder:
Om end Du mig skikker de bittreste Prøver,
Af Hjertet jeg haaber, Du aldrig berøver
Mig Fred i mit Hjem.

Naar aabenlys Ondskab med staalsatte Næver
Og silkebløde Falskhed til Offer mig kræver,
Naar Alle mig svigte og Haan jeg kun høster
For velmente Gjerning, da Intet mig trøster
Som Fred i mit Hjem.

Naar syg eller træt jeg paa Leiet mig strækker,
Naar Mismod og Kummer Humøret nedbrækker,
O siig, hvem formaar vel at lindre min Smerte
Saa grundigt som dem med det kjærlige Hjerte
I mit fredsælle Hjem.

See, derfor er Hjemmet mit dyreste Eie,
See, derfor kan Intet paa Jord det opveie,
Og derfor til Gjengjeld jeg altid med Glæde
Vil virke med Kraft og dem Lykke berede,
Som udgjør mit Hjem.

Naar Hunger og Armod paa bleggule Heste
Af Herren udsendes for Jorden at gjeste,
Og Jammer og Taarer i Sporet dem følger,
Da stands ei ved Døren, bag hvilken sig dølger
Mit elskede Hjem.

Naar Jorden af Krigshyl og Blodbad hjemsøges,
Og Folkenes Rædsel af Pesten forøges,
Lad Fortvivlelsens Nødraab og Døendes Rallen,
Som lyder fra Hytten og stønner fra Valen,
Ei naae til mit Hjem.

Ja Herre, som fordum det gik i Ægypten,
Da Døden ei sparede Slot eller Hytten,
Lad Fredens Serafer beskytte min Bolig
Og byde den Grumme forholde sig rolig
Og skaane mit Hjem.

Lad Helbred og Sundhed, Haabet og Glæden,
Som Gud har beskikket at skabe et Eden,
Paa deres Vandring i Livet mig gjeste
Og evig og altid med Omhu befæste
Fred i mit Hjem.

Naar Amerika det Stolte i Støvet skal græde,
Og krymper og snoer sig for Hevnerens Vrede,
Lad Zion da blomstre og seierrig stande
Med Scepter i Haand og Laurbær om Pande —
Mit evige Hjem.

Th.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.